

kommende ikke vil være det. For alle Kommuner, som er i Stand til at ordne Forholdene saaledes, at de i den Opgørelse, de leverer til Ministeriet, kan foretage Delingen mellem, hvad der kommer de mindre og hvad der kommer de mere bemidlede til gode, vil der ikke være nogen som helst økonomisk Betydning i Ordningen. Men den Omstændighed, at man giver Kommunerne Ret til frit at vælge, gør det let for dem at træffe Valget, den bringer dem over alle de vanskelige Formaliteter, som blandt andet en saadan Sondring og en saadan Regnskabsaflæggelse kræver. Naar der altsaa ikke er nogen økonomisk Betydning deri, maa man til sidst spørge: hvad er da de Herrens egentlige Mening? Og saa siger jeg, der er et socialt Indhold i dette Forhold, og det var dette, jeg pegede paa.

Vilhelm Rasmussen: Ja, at den højtærede Indenrigsminister har Ret heri, kan der ikke være Tvivl om. Jeg har bedt om Ordet for at oplyse om et konkret Tilfælde, som viser, hvor rigtigt det er. Jeg var forud for de kommunale Valg ude i et Landsogn, og der havde man, som jeg oplyste under Debatten forleden, sat en meget lav Grænse, nemlig ved de 600 Kr., for dem, der overhovedet kunde faa Dyrtidshjælp, dog med et Tillæg af 100 Kr. for hvert Barn. Men da vi paa Mødet diskuterede, hvorvidt dette var rigtigt, oplystes det af en Venstremand, som var Medlem af Sogneraadet, at dette til Trods for, at der var sat denne Grænse, forbeholdt sig Ret til at give Dyrtidshjælp til Familiefædre, som ikke tilfredsstillede den almindelige Fordring, idet de havde en højere Indtægt. Dette forsvarede den vedkommende Mand og fandt det fuldkommen i sin Orden. Han havde ikke Blik for, at det herskende Flertal ved at gøre en saadan Undtagelse havde i sin Haand at favorisere Dele af Sognets Befolkning og gøre disse Dele personligt venlig stemte, forpligtede overfor det herskende Flertal. En saadan Erfaring; et saadant enkelt konkret Tilfælde viser mig mere end noget andet, at det er rigtigt at yde Hjælp til alle under eet.

Martin Hansen: Jeg ved ikke, om det er mig, der mangler Evne til at svare klart, eller det er Ministeren, der mangler Evne til at forstaa, hvad jeg siger, men jeg skal gøre Forsøg paa endnu en Gang ganske kort at sige, hvad min Opfattelse er af hele dette Reguleringsspørgsmaal.

Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at den Hovedregulering, der har fundet Sted fra Statens Side, og som vi alle har været enige om, er foretaget ud fra den Forudsætning, at Priserne maatte sættes saadan, at Middelstanden kunde betale dem. Dernæst har vi været enige om at sige: Ud over denne Regulering er det nødvendigt at foretage en kommunal Regulering, og hertil giver vi Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse. Vi erkender, at Kommunalbestyrelsernes Byrder er højst forskellige. I enkelte Kommuner kan der være mange vanskeligt stillede og faa velstillede Beboere, og da det er Samfundets Opgave at foretage den nødvendige Regulering, saaledes at de, der er vanskeligt stillede, kan blive stillet paa lige Fod med andre, uanset hvor i Landet de bor, saa betaler Samfundet $\frac{2}{3}$ af Udgiften dertil for at støtte disse Kommuner. Men vi vil ikke forhindre, at der ud over dette reguleres for alle, og dertil vil vi ogsaa yde et Beløb. Men da denne Regulering i første Linie maa være et kommunalt Spørgsmaal, maa Kommunerne bære den største Part af Udgifterne dertil, og jeg vil paastaa, at for dem, som man kan kalde de velstillede, har Staten ingen Forpligtelse til at betale Kommunerne $\frac{2}{3}$. Jeg mener, det ene maa ses som det store Samfundsspørgsmaal, det andet som et kommunalt Spørgsmaal. Jeg forstaaer ikke, at Ministeren ikke kan se, at der er en Forskel her, saa meget mere som Kommunerne Stilling med Hensyn til Udskrivning af Skat er blevet forbedret, ved at der ikke alene er aabnet dem Adgang til at beskattes, som Staten beskatter, ordinært og ekstraordinært efter de Love, der er vedtagne, men endvidere ved, at de kan tage den stigende Skala med. Det er et Baade —og, saa at den kommunale Beskatning gennem Tillægsskatten bliver efter en langt stærkere stigende Skala end Statens Skat.

Indenrigsministeren (Rode): Naar det ikke har nogen økonomisk Betydning for Staten, om man gaar den ene eller den anden Vej, hvorfor vil saa Venstre ikke gaa den Vej, som uomtvisteligt stiller Kommunerne friest? Det er klart for alle, og det ved enhver, som har fulgt med Bevægelsen i de sidste Aar, at der er mangfoldige Kommuner, som ikke har villet bruge § 2, fordi den enten paaførte dem en særlig Vanskelighed med Hensyn til administrativ Deling og Regnskabsaflæggelse eller ogsaa nødte dem til at paalægge større Skat, just fordi de kun fik